

Фрагмент інсталяції Олімп, 2014, гіпс, опилки

Минуле теперішнє

05.08 - 31.08.15

Сергій Панасенко

Роботи до проекту "Минуле теперішнє", Сергій Панасенко, 2014-2015

Перший персональний проект Сергія Панасенка в Я Галерея ступає на серйозний і злободенний ґрунт. Та уникнути емоційного перевантаження йому дозволяє розлоге поле інтерпретацій.

Інспірований самою потребою створювати, художник не переймається тлумаченнями. Власне, що означає той чи інший твір, належить визначити самому глядачу. Малюючи роботи «на ходу, встигай лиш папір підкладати», Панасенко зводить іконостас нових, а скоріше – старих і забутих – образів.

Об'ємна експозиція проекту не просто занурює, а тисне на глядача сукупністю всіх доступних автору засобів. Змушуючи визнати: скільки б ми не переконували себе, що живемо «тут-і-тепер», тягар минулого продовжує впливати на нас. Від гріхопадіння та війн титанів – до хрестоношення та локальних війн сьогодення – помилки людства запечатані в пам'яті кожного.

Покоління звергнутих богів волає до глядача з долівки. Тоді як фрагменти релігійних символів проносяться перед очима. Як зафіксований фрагмент минулого, знайдений при розкопках, графічна серія «Буття» не має окремих назв. Оскільки назви передбачають рамки інтерпретації, яких автор прагне уникнути. «Це узагальнені образи певної думки, яку кожен вирішує сам – якою їй бути». Художник провокує до рефлексії та асоціацій. Однак попереджає: те, що ти побачив сьогодні, завтра зміниться.

Щодня ми стаємо трохи іншими, так само змінюється й наш погляд. Проте, за свідченням світової історії, люди продовжують повторювати свої помилки, знову й знову розпалюючи війни та конфлікти. Споглядання руїни, пом'якшене відсилками до міфів, продовжує ятрити. Однак у цих муках є свій смисл: художник пропонує замислитись над питаннями віри та першопричини. Якщо олімпійці померли, можливо людина сама в усьому винна?

За версією автора, ключем до розуміння сумних повторень може бути сумнів. Поставити під питання історію, релігію та, зрештою, хрест – як символ страждань і зневір'я... «Зламай свій хрест!» – радить художник, та змушує глядача буквально переступити через нього.

Зробивши передих на шляху до тераси, глядач знову опиняється у полі напруження. І знову художник уникає інтерпретацій та лише натякає – дві скульптури в маленькому саду «можуть бути» розп'яттям чи Ікаром. Слідуючи цьому натяку, робимо припущення: в проекті Панасенка проводить розігруватись драма протистояння античного та християнського світоглядів, що з часів Артура Нока не давала спати багатьом історикам та філософам.

З-під уламків християнства художник добуває античну руїну: інсталяція «Олімп» нагадує про забуття, яке чекає на минуле, теперішнє, на всіх і вся. «Стільки всього забуто, стільки всього доведеться позабути», – резюмує автор, залишаючи у статку тільки віру в одвічність природи. Хоча може, цього й досить?..

Олена Єгорушкіна

Тема руїни прийшла на початку війни на сході України. Мені одразу згадалися боги Олімпу, їхнє дитинство та їхні війни: з чого все починалося, чим закінчилося, хто жив війною, а хто вбивав через любов. І що ми насправді про це знаємо.

...Ми самі прийшли до війни, ми хочемо її. Хтось не знав, що це, а для когось це реалізація дитячих фантазій. Проте кожному доведеться потім нести свій хрест, за свої думки й учинки. Ми самі зіпсували віру, самі підлаштували під себе заповіді й самі олюдили Бога. Ми самі створюємо собі випробування, самі виправдовуємо свої гріхи перед іншими й самі шукаємо найкоротший шлях їх спокутування. А Сонце й Місяць продовжують світити всім.

Сергій Панасенко

Сергій Панасенко народився 1983 року в Києві, де живе й працює.

До 2008 року навчався на архітектурному факультеті Київського національного університету будівництва і архітектури (кафедра рисунку і живопису). На останньому курсі вирішив покинути навчання.

Працює зі скульптурою та живописом, займається дизайном.